



## Parochie Heilige Geest

Hoofdstraat 58, 5121 JG Rijen  
telefoon: 0161-222833

## Parochie Dongen en Klein Dongen - Vaart

Hoge Ham 84, 5104 JK Dongen  
telefoon: 0162-312561



# Rapportage Synodaal proces in de Parochie Dongen en Klein Dongen - Vaart en Parochie Heilige Geest

31 maart 2022

*Met het oog op de toekomst van onze parochies had de groep randkerkelijken bij onze gesprekken groter mogen zijn. En wellicht zou het proces in onze parochies versterkt zijn door oecumenische inbreng; door te proberen het hoe en waarom van de verschillen te verstaan. In de gesprekken kwam steeds de kloof tussen leven en leer naar voren. De regels m.b.t. ambt, celibaat, LHBTI'ers, gescheiden mensen, de positie van de vrouw. Soms worden de regels aanvaard, soms genegeerd. Veel parochianen krijgen het niet meer uitgelegd. Het blokkeert ons in vieren, zending en in onze dialoog met de samenleving. Ook de misbruikzaken hebben ons moreel kompas beschadigd.*

## Vieren

De zondagsvieringen hebben een centrale plaats in onze gemeenschappen. Maar we vinden het belangrijk om ook op andere momenten met elkaar te bidden, te zingen en te vieren. Vieringen in kleine kring kunnen heel intiem zijn.

In de periodes dat de kerken gesloten waren, voelden we het belang om samen de rozenkrans te bidden. Ook belangrijk: het bidden thuis, het kruisteken en het bidden voor het slapen gaan. Meedoen, je openstellen, kan moeilijk zijn door de waan van de dag en overdaad aan prikkels. Wij zouden zelf meer aandacht kunnen hebben voor het gebed.

Een zekere voorbereiding op een viering is belangrijk. Leden van een liturgiegroep of lectoren voelen een sterke band met de viering. Bijbelgroepen in de parochie bereiden je voor op de lezingen. De wekelijkse pastorale brieven brengen je dicht bij de lezingen en de psalmen. Zouden we de gebeden uit het intentieboek een plaats in de viering kunnen geven? Je viert het best liturgie wanneer je in harmonie bent met de mensen om je heen en als je verbondenheid met God voelt.

Met een kleine gemeenschap ben je gebaat bij een niet te grote kerkruimte. Tijdens de liturgie is de zang belangrijk. Goede en stemmige zang kan zelfs beloond worden met applaus. Tegelijk zien we hoe belangrijk samen zingen is. Maar, let op: Er wordt niet automatisch meegezongen.

Goede liturgie zou aangevuld moeten worden door ontmoeting, koffie en gesprek na afloop. Dit vergroot de aandacht voor elkaar, de kans voor geloofsgesprek en daarmee de verbondenheid met de liturgie. Een vrucht van de covidperiode is de wekelijkse livestream van de vieringen. Het maakt gemeenschap mogelijk in een tijd van isolatie. Voor een aantal parochianen is dit van blijvend belang.

Ons vieren en bidden kan betekenis hebben voor de wereld en voor het gewone alledaagse leven. Niet om voor politieke karretjes te worden gespannen, maar om de mens te zien, als kind van God.

De pastor heeft de opdracht het evangelie te verhelderen, inspirerende teksten aan te dragen en dicht bij het dagelijkse leven te brengen. De liturgie vraagt ons te leven zoals Jezus deed.

De aanwezigen hechten aan 'vieren'. Helaas lukt het ons nog niet dit over te brengen naar de volgende generatie? Wat laten we liggen?

De gastenteams zijn een vrucht van de parochievernieuwing. Het helpt ons uitnodigend te zijn voor mensen die weinig vertrouwd zijn met de kerk of anderstaligen. De kerk kan hen een warme en veilige plek bieden.

Maar waarom sluiten we dan de deuren tijdens de viering? De openheid die we hebben voor mensen met weinig vertrouwdheid in onze kerk, kan tot onwennig gedrag leiden. En daardoor overlast geven.

Sommige parochianen laten zo nodig de eigen gemeenschap achter om elders naar een (zo waardevolle) eucharistieviering te gaan. Voor andere aanwezigen reden om aan te geven dat een viering van Woord en Communie 'even goed' is.

Vervolgens vindt de eerste groep dat het 'even goed' van Woord en Communie afbreuk doet aan de kerk. Zou openstelling van het ambt voor mannen en vrouwen kunnen helpen?

In het gesprek over vieren werd gesproken over het belang van eenheid in de wereldwijde vorm; anderen spraken over het belang van eenheid op een aantal geloofspunten, maar men wil ook aanpassing aan de omringende cultuur en gewoonten.

Niet vrijblijvend, integendeel: Eenheid in verscheidenheid vraagt om wederzijdse verantwoordelijkheid en respect.

## **Medeverantwoordelijkheid in de zending**

In een land met meer ongelovigen dan gelovigen, zijn wij geroepen leerling van Christus te zijn en geloof expliciet te maken. Dat is lastig. We verlangen een synodale kerk, de sfeer van Vaticanum II: Leiders die naar mensen toe gaan, luisteren; vrijwilligers die communie thuisbrengen, taken op zich nemen.

Bisschoppen die ons op de synodale weg voorgaan als opinieleiders, bijvoorbeeld in praatprogramma's.

Onze dopelingen delen in het sterven en verrijzen van Christus. Ze worden gedoopt om net als Jezus te worden. Geheiligd, toegewijd en opgenomen: Kijk God, dit is mijn kind. De doopgesprekken kunnen het ritueel verbinden met de beleving, maar kan de doop een bewuste keus van de dopeling zelf worden?

Bij een volwassen doop wel. Bij een kinderdoop kan de keuze versterkt worden door Vormsel of Kerkelijk Huwelijk. Met zorg zien we daarom de terugloop van kandidaten voor deze sacramenten.

Met de workshops van Kerk en School bereiken we elf basisscholen, geen middelbare scholen. Jongeren krijgen veel invloeden te verwerken: Welke vragen hebben ze? Kunnen we naar hen luisteren; kader en richting geven, hun keuzes respecteren?

Als gelovigen worden we vaak in de verdediging gedrukt. We hebben het niet geleerd, maar het is belangrijk over ons geloof te spreken. Kerk en cultureel erfgoed heeft betekenis. Spreken over geloven-vroeger geeft aanleiding voor spreken over geloven-nu.

Moeten we ons kerkgebouw vaker openstellen? Als we weten wat de kerk kan bieden, kunnen we de kerk zichtbaar maken in onze samenleving.

Onze zending begint als we ons leven verbinden met God. Hulpmiddelen zijn: Samen komen, een gebedenboekje. Wij kunnen tot anderen zeggen: Ik zal voor je bidden of: een kaarsje voor je opsteken. Dan laat je zien dat de ander ertoe doet.

Geloven is vertrouwen op God. Dat kunnen we uitdragen door mensen te helpen hun noden bij God te leggen. Recent maakten we een boekje met gebeden van parochianen en bekenden uit ons dorp en uit andere kerken. Dat inspireert.

Leesroosters helpen de Schrift te lezen. Teksten als de zaligsprekingen relativiseren wereldse normen en geven een leidraad. We kunnen het sociale gezicht van de kerk tonen.

De kerk stimuleert sociaal denken en doen: er voor een ander zijn, aandacht voor zieken, kwetsbaren, samenwerking met Voedselbank en Weggeefhoek. Als we een boodschap hebben, kunnen we mensen uitnodigen om in de kerk te komen en kunnen we zelf naar buiten gaan, bijvoorbeeld door huiskamergesprekken. We willen gastvrij zijn.

Inmiddels introduceren we activiteiten die geloofsverdieping en oprechte betrokkenheid ontwikkelen. Zoals de oecumenische kerstwandeling, een gezinstocht van donker naar licht, met spel en zang. De oecumenische Alphagroep waarin mensen elkaar ontmoeten in tien avonden en een weekend: samen eten, bidden en geloof uitwisselen. Ook Godly Play brengt kinderen en volwassenen een eigen inleven in Bijbelverhalen.

## **Dialogo in Kerk en Samenleving**

Parochianen zijn deel van de samenleving. Ze ontmoeten mensen, zijn lid van verenigingen in het dorp. Hebben we voldoende tijd, begrip en inspiratie om Gods liefde in de wereld te laten schijnen? We willen oog hebben voor eenzaamheid, verdriet en gekwetstheid, voor de kleine dingen van een gewone dag, luisteren naar de verborgen vragen in het gesprek met anderen.

Het is mooi wanneer iemand een kaarsje bij Maria kan zetten en de zorgen bij haar neerlegt. Als parochie kunnen we het leven van mensen in Gods licht zetten: "Maak ons tot een venster, waardoor uw liefde in de wereld schijnt". (H. Edith Stein)

De parochies hebben verschillende diaconale werkgroepen. Deze groepen mogen niet enkel overleggen of ze willen helpen, maar zullen dat ook concreet moeten doen. Het is geen gemakkelijke opdracht voor deze groepen om de parochies tot een diaconale houding te inspireren, maar gelukkig ontwikkelen ze geregeld inspirerende acties.

Christus is, voor onze omgang met anderen, voorbeeldig in zijn onvoorwaardelijke liefde. Als parochies willen we deze onvoorwaardelijke liefde een plaats geven in ons beleid omtrent gastvrijheid, in onze omgang met andere christelijke kerken, andersgelovigen en in onze omgang met elkaar.

We werken eraan dat mensen gezien worden, ontvangen worden-en dat het kerkgebouw en de gemeenschap toegankelijk zijn. We willen ontmoeting bevorderen door het samen koffie drinken en samen eten.

We willen recht doen aan de gelijkwaardigheid van mensen. Een kerkelijke viering wil mensen als gelijken voor God samenbrengen. Iedereen mag zijn zorgen, vragen, eenzaamheid en fouten bij God neerleggen.

We willen mensen van goede wil niet uitsluiten van sacramenten en kerkelijke functies. Het schaadt onze contacten met de wereld buiten de kerk.

De boodschap van de kerk wil mensen vrij maken, recht doen; niet knechten door regels. Tegelijkertijd moet de boodschap duidelijk zijn en eenvoudig van taal. Als kerk moeten we een aansprekend verhaal vertellen.

Onze inzet wordt gevraagd voor vrede en voor een schoon milieu, maar we zullen daarin ook zelf het goede voorbeeld moeten geven.

We willen onze solidariteit met mensen in armoede versterken. De kerk zet zich wereldwijd in, al eeuwenlang. Natuurlijk door noodhulp, maar liever nog willen we naast mensen in hun armoede staan: luisteren en leren, armoede zichtbaar maken en gemeenschap bieden. We kunnen bemiddelen en mensen wegwijzen maken en met andere armoedeorganisaties samenwerken.